

Arrest

nr. 137 889 van 3 februari 2015
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Chinese nationaliteit te zijn, op 12 september 2014 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 12 augustus 2014.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 13 november 2014 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 december 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. DECLERCK.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat G. KLAPWIJK en van attaché L. DECROOS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekster kwam op 25 februari 2013 het Rijk binnen en diende op dezelfde dag een asielaanvraag in. Op 12 augustus 2014 werd een beslissing tot weigering van de hoedanigheid van vluchteling en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen in de zin van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). Het onderhavige beroep is gericht tegen deze beslissing.

1.2. De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u van Tibetaanse origine, afkomstig van de prefectuur Shigatse en beschikt u over de Chinese nationaliteit. U bent ongehuwd en hebt geen kinderen. U ging nooit naar school, maar toen u 17 jaar was ging u naar Lhasa en probeerde u toe te treden tot het klooster. U

verbleef ongeveer één jaar in Lhasa. Omwille van de beperkte (religieuze) vrijheid in Tibet besloot u in het jaar 2005 naar India te gaan. U stak clandestien en te voet de Chinese grens over met Nepal. U trad als non toe tot het Geden Ghoeling klooster gelegen in Mcleod Ganj te Dharamsala. U verbleef één of twee jaar in het klooster, maar wegens gezondheidsproblemen verliet u het klooster. U verbleef sindsdien in een klein dorpje Amdo Zhusep in Mcleod Ganj. U leerde er uw partner L. Gh. kennen. In Mcleod Ganj verkocht u af en toe Tibetaanse gerechten. Omwille van uw gezondheid was het moeilijk om te werken. U had geen familie in India, u sprak de taal niet en werd geconfronteerd met discriminatie. U werd in de zomer van 2007 één keer op weg van het ziekenhuis naar huis aangevallen door een Indiër en sindsdien voelde u zich niet meer veilig in India. Nadien zorgde u ervoor dat u nooit alleen op straat liep. Uiteindelijk besloot u op 4 februari 2012 India te verlaten. U reisde onder begeleiding van een smokkelaar met uw eigen Identity Certificate (IC) per vliegtuig van Delhi naar Frankrijk. U bereikte België per trein en vroeg hier asiel aan op 25 februari 2013.

Ter staving van uw asielaanvraag legde u volgende documenten voor: een registratie van de Nelen Khang in Nepal en Dharamsala, een attest van het Geden Ghoeling klooster, een attest van het Bureau de Tibet in Brussel, foto's en uw Green book.

B. Motivering

Het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) dient vast te stellen dat u niet in aanmerking komt voor de hoedanigheid van Vluchteling noch voor de status van Subsidiaire Bescherming.

Op basis van uw verklaringen en voorgelegde documenten (uw green book en uw registratieattesten) kan het CGVS aanvaarden dat dit uw identiteitsgegevens zijn: P. D. L. (alias T. M.), geboren op 1 november 1987 en geboren te Gatho Penag. Eventuele verschillen qua persoonsgegevens tussen uw verklaringen en de door u neergelegde documenten, evenals verschillen tussen de door u neergelegde documenten onderling, kunnen op basis van informatie waarover het CGVS beschikt en die aan het administratieve dossier is toegevoegd, verklaard worden. Immers blijkt uit die informatie dat omwille van verschillende redenen verschillende identiteitsdocumenten van dezelfde persoon gegevens kunnen bevatten die niet volledig met elkaar overeenstemmen.

U maakte op basis van deze door u neergelegde documenten (zie supra) én uw verklaringen aangaande uw herkomst (CGVS, p. 4, 5, 6, 7, 8) aannemelijk dat u van Tibetaanse origine bent, in de Volksrepubliek China (VRC) bent geboren en vervolgens in het jaar 2005 naar India bent gevlucht. U beschikt aldus overeenkomstig de Chinese nationaliteitswetgeving die aan het administratieve dossier is toegevoegd, minstens de jure, over de Chinese nationaliteit. Het CGVS is zich, mede op basis van informatie rond de vrees van Tibetanen bij terugkeer naar de Volksrepubliek China waarover het beschikt en waarvan een kopie aan het dossier is toegevoegd, bewust van de huidige precaire situatie van Tibetanen in de Volksrepubliek China (VRC) en erkent, voor Tibetanen die hebben verbleven in India, een vrees in Vluchtelingenrechtelijke zin in hun hoofde ten aanzien van de VRC. Bovendien blijkt ook uit uw verklaringen dat u omwille van uw illegale reis naar India, uw verblijf in een klooster in India, in Dharamsala en deelname aan protesten in India een gegronde vrees in Vluchtelingenrechtelijke zin koestert ten aanzien van de Volksrepubliek China (VRC) (CGVS, p. 9, 10, 20).

Wat betreft uw verblijf in India stelt het CGVS het volgende vast. Na uw vlucht uit de VRC in 2005 heeft u van 13 december 2005 tot februari 2013 in India verbleven. Van 13 december 2005 tot ongeveer in het jaar 2007 ging u naar het Ghelen Goeden klooster in Dharamsala. U werd regelmatig ziek en besloot het klooster te verlaten. Nadat u het klooster had verlaten woonde u in een klein dorp Amdo Zhusep gelegen in Mcleod Ganj. U verkocht er traditionele Tibetaanse maaltijden (CGVS, p. 10, 11, 13, 17).

Overeenkomstig artikel 48/5, §4 van de Vreemdelingenwet kan een land beschouwd worden als eerste land van asiel wanneer de asielzoeker in dat land erkend is als vluchteling en hij die bescherming nog kan genieten, of hij anderszins reële bescherming geniet in dat land, met inbegrip van het genot van het beginsel van non-refoulement, mits hij opnieuw tot het grondgebied van dat land wordt toegelaten. Zoals hieronder uiteengezet kan India voor u worden beschouwd als 'eerste land van asiel'.

Met betrekking tot de bescherming die Tibetanen in India genieten blijkt uit informatie die aan het administratieve dossier is toegevoegd dat de Indiase regering een specifieke regelgeving heeft uitgewerkt met betrekking tot de verblijfssituatie van Tibetanen. Zij kunnen na het doorlopen van een administratieve procedure een verblijfsvergunning bekomen in de vorm van een 'Registration Certificate for Tibetans' (RC). Een dergelijke RC is een verblijfsdocument dat periodiek verlengbaar is. Ook Tibetanen die langere tijd in het buitenland verbleven, kunnen bij terugkeer naar India hun verblijfsrecht opnieuw opeisen en een RC bekomen. Als gevolg van de verschillende regularisatiecampagnes van het afgelopen decennium beschikt zo goed als elke Tibetaan in India actueel over een RC. In casu blijkt uit uw verklaringen (en neergelegde documenten) dat u over een verblijfsrecht beschikt in India en in het bezit was (bent) van een dergelijke RC (CGVS, p. 11).

Betreffende de feiten die de aanleiding vormden voor uw vertrek uit India stelde u dat u geen familie had in India, dat u moeilijkheden had met de taal en dat u gediscrimineerd werd (CGVS, p. 13). Het CGVS merkt hierover op dat uit informatie toegevoegd aan het administratieve dossier blijkt dat India, alhoewel het de Vluchtelingenconventie niet ondertekende, weldegelijk aan de Tibetaanse bannelingen op haar grondgebied heel wat rechten verleent. In uw geval betekende dat o.a. dat u er verblijfsrecht had, geformaliseerd in een RC, en u er een internationaal reisdocument (IC) verkreeg. Gevraagd naar uw persoonlijke ervaringen met deze moeilijkheden en discriminatie verklaarde u dat u in de zomer van 2007 één keer werd aangevallen en beroofd op straat door een Indiër. U voelde zich sindsdien niet meer veilig (CGVS, p. 13, 17). U heeft deze feiten echter niet aangegeven bij de autoriteiten, noch bij de Indische, noch bij de Tibetaanse. Uw verklaring dat u enkel melding kon maken van uw probleem indien u bewijzen kon voorleggen, overtuigt niet. Het is een loze verklaring die u niet staft (CGVS, p. 14). En hoe dan ook, indien het werkelijk serieuze feiten zou betreffen, mag verondersteld worden dat u ze zou aangeven. Dat u deze feiten ook niet aan de Tibetaanse autoriteiten gemeld heeft, is opmerkelijk. Aldus ontstaat het vermoeden dat u nooit daadwerkelijk geprobeerd heeft een klacht in te dienen. Deze vaststelling doet afbreuk aan de zwaarwichtigheid van de feiten. Het is trouwens ook opvallend dat u ten overstaan van de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) nergens melding maakte van deze aanval (CGVS vragenlijst, vraag 5, CGVS, p. 17). Daarnaast meldde u ook dat u omwille van het taalprobleem, u spreekt namelijk geen Hindi, gediscrimineerd werd. Hierdoor was u bijvoorbeeld niet altijd in staat om bepaalde goederen aan te kopen (CGVS, p. 13). U stelde hierbij dat u wel probeerde Hindi te leren en dat als u door iemand begeleid werd die Hindi sprak de situatie beter was voor u en dat u dan niet meer moest betalen (CGVS, p. 15). Dergelijke feiten zijn onvoldoende zwaarwichtig om ze gelijk te stellen met vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of de subsidiaire bescherming en hebben u blijkbaar ook niet weerhouden om tot 2013 in India te (kunnen) wonen. U stelde verder nog dat u geen familie had in India en dat dit moeilijk was voor u (CGVS, p. 15, 16). Het CGVS stelt vast dat dit geen vervolging is in de zin van de Vluchtelingenconventie.

Op basis van bovenstaande kan worden vastgesteld dat u geen elementen aanbrengt waaruit blijkt dat de bescherming die u in India geniet niet reëel zou zijn, noch dat u zich niet langer op deze bescherming zou kunnen beroepen. Deze bescherming kan beschouwd worden als actueel en toereikend, te meer uit informatie die werd toegevoegd aan het administratief dossier blijkt dat Tibetanen in India geen risico lopen om naar de VRC te worden gedeporteerd. Er zijn geen gevallen bekend van refoulement door de Indiase autoriteiten van Tibetanen naar de VRC.

Met betrekking tot de mogelijkheid van terugkeer voor Tibetanen naar India die er eerder verblijfsrecht genoten, blijkt uit informatie die aan het administratieve dossier is gevoegd dat Tibetanen die een legaal verblijf in India hebben probleemloos een internationaal reisdocument, namelijk een Identity Certificate (IC), ook wel Yellowbook genoemd, kunnen bekomen bij de Indische autoriteiten. Alsook kunnen Tibetanen op eenvoudige wijze vóór hun vertrek de terugreisformaliteiten in orde brengen, zoals het laten plaatsen van een 'No Objection to return to India' (NORI-stempel) in hun reisdocument, wat slechts een formaliteit is voor de Indische autoriteiten. Het gebeurt slechts sporadisch dat iemand geen Nori-stempel vraagt in zijn IC. In casu blijkt uit uw verklaringen (en neergelegde documenten) dat u over een reistitel beschikt in India en in het bezit was (bent) van een dergelijke IC (CGVS, p. 12, 18, 19).

U verklaarde dat u met uw eigen IC heeft gereisd en dat u deze na aankomst in Europa moest afgeven aan de smokkelaar die uw reis naar hier regelde (CGVS, p. 12, 18, 19). Dat u zulk belangrijk document zomaar aan de smokkelaar zou afgeven, terwijl het uw eigen document betreft, zonder dat u blijkbaar grote moeite deed om het document terug te vragen, of een volledige kopie te vragen, komt weinig overtuigend over. Immers is de IC een belangrijk document dat uw identiteit kan staven. Het is een officieel identiteitsstuk van de Indische overheid dat iets zegt over niet alleen uw identiteit, maar evenzeer uw plaats van afkomst, uw aankomst in India en uw status in India. Ook merkt het CGVS op dat uw verklaringen over het visum waarmee u reisde, niet overtuigen. U wist niets te vertellen over het visum waarmee u naar Europa reisde, hetgeen niet geloofwaardig is (zie gehoorverslag CGVS p.18).

Gelet op uw niet overtuigende verklaringen ontstaat het vermoeden dat u bewust uw IC achterhoudt voor het CGVS om zo de erin vervatte informatie over het moment en de wijze waarop uw gereisd bent, alsook eventuele eerdere in- en uitreizen en de mogelijkheid van een eventuele terugkeer naar India te verhullen.

Gezien het CGVS er redelijkerwijze van uit kan gaan dat u over een IC beschikt, en u dus over de mogelijkheid beschikt om met uw persoonlijke documenten legaal vanuit en naar India te reizen, is het CGVS van oordeel dat u met deze documenten zonder meer kan terugreizen naar India waar u uw verblijfsrecht opnieuw kan opnemen.

Bovendien kunnen de door u neergelegde documenten ter staving van uw asielaanvraag de beoordeling ervan door het CGVS niet in positieve zin wijzigen. Immers tonen uw kopie van uw registratieformulier in de nelenkhang van Kathmandu, een attest van het Heden Ghoeling klooster, een attest van het Office of

the Reception Centre, een attest van Bureau de Tibet in Brussel, uw "green book" en enkele foto's aan dat u van Tibetaanse origine bent, hetgeen niet tot discussie werd gebracht door het CGVS. Evenmin wordt uw reisweg naar India, uw verblijf in India en uw eerdere religieuze profiel betwijfeld door het CGVS.

Gelet op bovenstaande vaststellingen maakt u niet aannemelijk dat u zich niet zou kunnen beroepen op de reële bescherming van de Indiase autoriteiten, noch dat u bij een eventuele terugkeer niet opnieuw zou worden toegelaten tot het Indiase grondgebied. Gezien India in casu kan beschouwd worden als eerste land van asiel overeenkomstig artikel 48/5, §4 van de Vreemdelingenwet, heeft u geen behoefte aan internationale bescherming. Bijgevolg wordt u noch de vluchtelingenstatus, noch de subsidiaire beschermingsstatus toegekend.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de Staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid op het feit dat u niet mag worden teruggeleid naar de Volksrepubliek China (VRC), doch wel kan worden teruggeleid naar India."

1.3. Stukken

Verzoekster voegt bij haar verzoekschrift de volgende documenten: "*documenten EHRM nav ingediende verzoekschriften*".

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekster voert in een enig middel, eerste onderdeel, de schending aan "*van de artikelen 48/2 en /3§2, 48/5 §2 en §4 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen*".

2.2. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) oefent in onderhavig beroep inzake de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, een bevoegdheid uit van volheid van rechtsmacht, die inhoudt dat hij het geschil in zijn geheel uitsluitend op basis van het rechtsplegingdossier en toelaatbare nieuwe gegevens aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95). Aldus treedt de Raad niet louter op als annulatierechter. Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund (RvS 30 oktober 2008, nr. 187.504).

2.3. Artikel 62 van de Vreemdelingenwet heeft tot doel de burger in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid een beslissing heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Uit het verzoekschrift blijkt ontegensprekelijk dat verzoekster kritiek uitbrengt op de inhoud van de motivering zodat zij een beweerde schending van deze motiveringsplicht niet dienstig kan inroepen. Aangezien verzoekster de beoordeling van de aangehaalde feiten door de commissaris-generaal betwist, voert verzoekster de schending aan van de materiële motiveringsplicht, zodat het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht.

2.4. Aangaande de COI Focus "*China/India - De Tibetaanse gemeenschap in India*", merkt de Raad op dat Cedoca een Belgische documentatie- en onderzoeksdienst is binnen het CGVS (artikel 3, § 1 van het koninklijk besluit tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen van 11 Juli 2003). Dit neemt niet weg dat de opdracht van Cedoca er in bestaat om op objectieve en onpartijdige wijze, alle nuttige en noodzakelijke informatie aan te brengen om de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen en zijn adjuncten toe te laten zich conform artikel 57/2 van de Vreemdelingenwet, in alle onafhankelijkheid uit te spreken over de asielaanvragen. De aan het administratief dossier toegevoegde landeninformatie steunt op gedegen onderzoek waarbij meerdere personen en organisaties/departementen werd geraadpleegd van de Central Tibetan Administration, de Indiase autoriteiten, alsook Tibetaanse organisaties, academici, plaatselijke en internationale organisaties en belanghebbende individuen. De Raad kan vaststellen dat de COI Focus "*China/India - De Tibetaanse gemeenschap in India*", steunt op talloze en gediversifieerde bronnen, waaronder en op zeer frequente wijze, de Central Tibetan Authority (CTA), de Tibetaanse regering in ballingschap, waarvan de autoriteit op het vlak van de Tibetanen zowel in India als in China

en de rest van de wereld, bezwaarlijk kan worden betwist zodat verzoekster niet ernstig kan aanvoeren dat de CTA niet objectief zou zijn. Uit de eenvoudige lezing van deze COI kan blijken dat zowel de Indiase autoriteiten als de CTA en andere Tibetaanse vertegenwoordigers, Tibetaanse zakenmensen en gewone Tibetanen op evenwichtige wijze aan bod komen. Verder werd dit onderzoek verricht door gespecialiseerde en onpartijdige ambtenaren die steunen op talrijke bronnen, rechtstreekse contacten en bezoeken ter plaatse, verklaringen van de Indiase autoriteiten en de CTA, (internet)rapporten van diverse Tibetaanse organisaties, gerenommeerde gespecialiseerde organisaties en academisch werk. In de bibliografie wordt een uitgebreid overzicht gegeven waarbij de referenties mede via een internetlink te consulteren en te verifiëren zijn.

Nopens de status van vluchteling en de subsidiaire bescherming

2.5. Het principe van internationale bescherming als laatste uitweg voor het ontbreken van een nationale bescherming, veronderstelt de plicht van elke asielzoeker eerst de nationaliteit en bescherming te benutten waarop hij aanspraak kan maken. Bij de beoordeling van de noodzaak aan internationale bescherming en derhalve de vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, is het essentieel bij voorbaat te bepalen in welk(e) land(en) van herkomst enerzijds de vervolging zich voordoet of ernstige schade veroorzaakt wordt en anderzijds in welk(e) land(en) van herkomst bescherming kan worden gezocht en effectief kan worden ingeroepen in de zin van artikel 48/5, § 1 en 2 van de Vreemdelingenwet.

2.6. Verzoekster stelt op 1 november 1987 geboren te zijn in Gadong, Pena, Lhasa, TAR, China (VRC) en in 2005 naar India vertrokken te zijn. Verzoekster legt weliswaar lacunaire verklaringen af over Tibet maar voldoende om enige bekendheid met Chinees Tibet aan te tonen (gehoor p. 3-7). Verzoekster verklaart tevens dat haar familie een themdo / hukou had, doch beweert dat zij hier niet op was ingeschreven daar zij te jong was, wat niet kan overtuigen. Indien verzoeksters Chinese nationaliteit en Tibetaanse herkomst niet vaststaand is, dan krijgt zij op dit punt het voordeel van de twijfel.

Daarnaast brengt verzoekster een origineel Green Book, een attest van het Reception Centre Dharamsala en een kopie van de inschrijving bij de Nelen Khang Kathmandu bij.

2.7. Verzoekster stelt vertrokken te zijn omdat haar religieuze vrijheid niet gerespecteerd werd. Verzoekster probeerde terug te keren naar Tibet, maar het lukte niet om een paspoort te krijgen (gehoor p. 11). Indien hieruit kan worden afgeleid dat verzoekster geen subjectieve vrees aantoonde ten opzichte van China, kan wel blijken dat verzoekster een paspoort aanvraag aan de Chinese ambassade maar hierop geen antwoord kwam. Het is aldus evenmin uitgesloten dat verzoekster bij een terugkeer – in zoverre dit al mogelijk is – in de negatieve belangstelling van de Chinese autoriteiten kan komen te staan, temeer gezien haar illegaal vertrek en verblijf in een klooster in India, haar deelname aan protesten en hongerstakingen (gehoor p. 19) en de verklaring dat haar broer in 2012 in Tibet werd veroordeeld tot een gevangenisstraf van 8 jaar wegens het niet afvallen van de dalai lama (vragenlijst 3.5, gehoor p. 15-16).

2.8. Hoe dan ook verzoekster betwist geenszins dat zij haar gewoonlijk verblijf heeft in India waar zij volgens haar verklaringen op het CGVS sedert 2005 verblijft. *In casu* kan dan ook gesteld worden dat, in zoverre verzoekster in China vervolging kan vrezen, gelet op artikel 48/5, §4 van de Vreemdelingenwet, India het eerste land van asiel is.

2.9. Artikel 48/5, §4 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Er is geen behoefte aan internationale bescherming indien de asielzoeker reeds in een eerste land van asiel reële bescherming geniet, tenzij hij elementen naar voor brengt waaruit blijkt dat hij zich niet langer kan beroepen op de reële bescherming die hem reeds werd toegekend in het eerste land van asiel of dat hij niet opnieuw tot het grondgebied van dit land wordt toegelaten.

Een land kan worden beschouwd als eerste land van asiel wanneer de asielzoeker in dat land erkend is als vluchteling en hij die bescherming nog kan genieten, of hij anderszins reële bescherming geniet in dat land, met inbegrip van het genot van het beginsel van non-refoulement, mits hij opnieuw tot het grondgebied van dat land wordt toegelaten”.

2.10. Er wordt niet betwist dat India geen partij is van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951. Evenmin wordt betwist dat India met uitzondering van de Dalai Lama, aan geen enkele Tibetaan de vluchtelingenstatus in de zin van het Vluchtelingenverdrag heeft toegekend (zie informatie toegevoegd

aan het administratieve dossier). Gelet op artikel 48/5, §4 van de Vreemdelingenwet dient aldus te worden nagegaan of verzoekende partij in India een 'reële bescherming' geniet.

2.11. Reële bescherming omvat meerdere componenten die cumulatief moeten vervuld worden. Aldus moet de asielzoeker over een daadwerkelijke verblijfsstatus beschikken in het eerste land van asiel, die minstens moet duren zolang de nood aan bescherming bestaat en tevens moet de terugkeermogelijkheid naar het eerste asieland reëel zijn. Voorts dient ten opzichte van verzoekende partij het beginsel van non-refoulement nageleefd te worden in het eerste land van asiel. Ten slotte moet worden vastgesteld dat de verzoekende partij in dit eerste land van asiel geen gegronde vrees voor vervolging heeft of een reëel risico op ernstige schade loopt in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.12. Verzoekende partij meent echter dat er reden is om volgende prejudiciële vraag te richten tot het Europees Hof van Justitie: *“Dat het in deze aangewezen voorkomt omtrent de toepassing van het eerste land van asiel beginsel een prejudiciële vraag aan het Europese Hof van Justitie te stellen om te toetsen of de invulling door verwerende partij van de betekenis van artikel 48/4 §5 Vr.W. overeenstemt met artikel 35 van de EU van de herschikte Procedurerichtlijn ten einde zo meer duidelijkheid te bekomen over wat conform het EU-recht onder “reële bescherming” moet worden verstaan”.*

2.13. Overweging 43 van de Richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (herschikking) (hierna: Procedurerichtlijn) stelt: *“De lidstaten moeten alle verzoeken onderzoeken op de inhoud, met andere woorden beoordelen of de betrokken verzoekende partij al dan niet in aanmerking komt voor internationale bescherming overeenkomstig overeenkomstig Richtlijn 2011/95/EU, behoudens andere bepalingen in onderhavige richtlijn, met name indien redelijkerwijs kan worden aangenomen dat een ander land het onderzoek zal doen of voldoende bescherming zal verlenen. De lidstaten dienen met name niet te worden verplicht de inhoud van een verzoek om internationale bescherming te beoordelen indien een eerste land van asiel de verzoekende partij de vluchtelingenstatus of anderszins voldoende bescherming heeft verleend en indien de verzoekende partij opnieuw in dat land zal worden toegelaten”.*

Artikel 33 van de Procedurerichtlijn stelt onder *“Niet-ontvankelijke verzoeken”*:

“1. Naast de gevallen waarin een verzoek niet in behandeling wordt genomen overeenkomstig Verordening (EU) nr. 604/2013, zijn de lidstaten niet verplicht te onderzoeken of de verzoekende partij in aanmerking komt voor internationale bescherming overeenkomstig Richtlijn 2011/95/EU, indien een verzoek krachtens dit artikel niet-ontvankelijk wordt geacht.

2. De lidstaten kunnen een verzoek om internationale bescherming alleen als niet-ontvankelijk beschouwen wanneer:

(...)

b) een land dat geen lidstaat is, ingevolge artikel 35 voor de verzoekende partij als eerste land van asiel wordt beschouwd;

(...).”

Artikel 35 van de Procedurerichtlijn (verzoekende partij verwijst naar het oud artikel 26 van de Procedurerichtlijn 2005/85/EG) bepaalt inzake *“Het begrip „eerste land van asiel”*

Een land kan worden beschouwd als eerste land van asiel voor een bepaalde verzoekende partij wanneer:

*a) de verzoekende partij in dat land is erkend als vluchteling en hij die bescherming nog kan genieten, of
b) hij anderszins voldoende bescherming geniet in dat land, met inbegrip van het genot van het beginsel van non-refoulement, mits hij opnieuw tot het grondgebied van dat land wordt toegelaten.*

Bij de toepassing van het begrip „eerste land van asiel” op de bijzondere omstandigheden van een verzoekende partij kunnen de lidstaten rekening houden met artikel 38, lid 1. De verzoekende partij mag de toepassing van het begrip „eerste land van asiel” op zijn bijzondere omstandigheden aanvechten”.

2.14. Daargelaten de discussie over de 'voldoende' in de zin van artikel 35 van de Procedurerichtlijn versus 'reële' bescherming in de zin van artikel 48/5, §4 van de Vreemdelingenwet, kan worden vastgesteld dat de asielaanvraag van verzoekende partij wel ten gronde werd onderzocht, zoals bepaald is in artikel 48/5, §4 van de Vreemdelingenwet en er vastgesteld werd dat verzoekende partij in India niet wordt vervolgd in de zin van artikel 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Artikel 48/5, §4 van de Vreemdelingenwet voorziet in 2 situaties, met name wanneer *“de asielzoeker in dat land erkend is als*

vluchteling en hij die bescherming nog kan genieten, of hij anderszins reële bescherming geniet in dat land, met inbegrip van het genot van het beginsel van non-refoulement, mits hij opnieuw tot het grondgebied van dat land wordt toegelaten". Nergens kan blijken dat verzoekende partij in het eerste land van asiel de vluchtelingenstatus moet zijn toegekend zoals het verzoekschrift lijkt te veronderstellen, wel dat in geval geen vluchtelingenstatus werd toegekend, een reële bescherming voorhanden is. De term "reëel" (wezenlijk, effectief) stelt duidelijk hogere eisen bij de beoordeling dan het woord "voldoende" (adequaat). Zoals onder zal blijken zijn er geen redenen tot het stellen van een prejudiciële vraag aan het Europese Hof van Justitie nu er geen twijfel aan kan bestaan dat verzoekende partij geniet van een reële bescherming in India.

2.15. Verzoeksters verweer is inderdaad in essentie gericht tegen India, haar verblijfsstatus in India en terugkeermogelijkheden naar India. Verzoekende partij betwist echter dat India in de praktijk een beleid heeft ontwikkeld overeenkomstig de Vluchtelingenconventie noch zou een reële bescherming geboden worden aan Tibetanen in de zin van artikel 48/5, §4 van de Vreemdelingenwet.

2.16. Voor iedere vorm van internationale bescherming, voor de vluchtelingenstatus en voor de subsidiaire bescherming, berust de plicht tot medewerking op de verzoekende partij. Deze dient ter staving van het verzoek zo spoedig mogelijk alle nuttige elementen noodzakelijk voor de beoordeling van het verzoek in te dienen onder meer alle documenten van verzoekende partij en die van relevante familieleden met betrekking tot identiteit, nationaliteit, landen en plaatsen van eerder verblijf, eerdere asielverzoeken, reisroutes en reisdocumenten (richtlijnconforme interpretatie van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met artikel 4, §1, 2 en 3 van de richtlijn 2011/95/EG van de Raad van 213 december 2011). Bij het ontbreken van deze elementen dient een aannemelijke verklaring gegeven te worden.

2.17. Uit de objectieve informatie kan niet blijken dat de situatie van de Tibetanen in India enigszins verontrustend is. De "COI Focus" "CHINA INDIA" "De Tibetaanse gemeenschap in India", stelt uitdrukkelijk *"Tenslotte bevestigen alle bronnen ook dat de socio-economische situatie van de Tibetanen, in verhouding tot de algemene socio-economische omstandigheden voor de bewoners van het Indiase subcontinent, relatief goed is. Zij hebben vrij toegang tot de Indiase maatschappij (gezondheidscentra, onderwijssystemen, private arbeidsmarkt) én kunnen genieten van de uitgebreide voorzieningen die de CTA beheert (scholen, gezondheidscentra)"*. Verzoeksters loutere beweringen inzake *"de discriminerende maatregelen waarvan verzoekster stelt het slachtoffer te zijn omwille van haar Tibetaanse oorsprong"* worden niet geadstrueerd middels objectieve informatie en blijven boue beweringen die niet vermogen de objectieve informatie te weerleggen. Uit de toegevoegde informatie is het immers redelijk te besluiten dat de Tibetaanse bannelingen en hun nakomelingen al 65 jaar stevig gevestigd zijn in India waar ze zich zowel sociaal, als economisch en cultureel kunnen ontwikkelen en waar ze ongemoeid de Dalai Lama kunnen volgen. Geenszins kan blijken dat zij op structurele wijze gediscrimineerd worden.

Dit kan evenmin blijken uit verzoeksters verklaringen. Verzoekster kon sinds 2005 veilig en ongemoeid in India verblijven en studeren. Verzoekster bezat een RC en kon een IC verkrijgen waarmee zij legaal naar Europa kwam. Dat verzoekster beweerdelijk geen aanspraak kan maken op het Indische staatsburgerschap, is geen asielrechtelijk probleem, laat staan dat dit een vervolging kan uitmaken, temeer verzoekster niet verklaart hiertoe ooit enige poging ondernomen te hebben. Verzoekster verklaart geen problemen bij de verlenging van haar RC. Dat verzoekster geen familie had in India en problemen had omdat ze de taal niet sprak, kan bezwaarlijk in aanmerking komen voor asielrechtelijke bescherming. Evenmin kan haar bewering geen land te kunnen bezitten, noch toegang tot veel jobs te hebben getuigen van een persoonlijke en concrete, laat staan een asielrechtelijke vervolging. Bovendien voegt verzoekster hiertoe geen objectieve informatie bij. Indien verzoekster in 2007 beweerdelijk werd aangevallen door een Indiër, is ook dit onvoldoende zwaarwichtig om onder de asielrechtelijke criteria te vallen. Immers nog daargelaten dat niet kan blijken dat enkel Tibetaanse vrouwen onveilig zijn in India, heeft verzoekster niet gemeend omwille van dit voorval te moeten vluchten. Verzoekster heeft evenmin aangifte gedaan (gehoor p. 13-14) van dit voorval bij de Indiase autoriteiten of bij de CTA en ook bij de Dienst Vreemdelingenzaken heeft verzoekster dit niet gemeld. Verzoekster heeft India niet verlaten omwille van een asielrechtelijke vervolging.

2.18. Verzoekende partij kan evenmin overtuigen dat het verblijf van de Tibetaanse gemeenschap in India slechts tijdelijk is. Verzoekster verkreeg een RC en kon haar RC verlengen. Uit de vaststelling dat RC's een beperkte geldigheidsduur hebben en op de vervaldatum moeten verlengd worden, kan niet besloten worden dat het verblijfsrecht van de Tibetanen onzeker is of afhankelijk is van de "goodwill van

de regering". Het is belangrijk vast te stellen dat zowel de Indiase autoriteiten als de vertegenwoordiging van de Dalai Lama onafhankelijk van elkaar bevestigen dat de algemene instructies (*Information Pertaining Tibetan Nationals*) correct worden toegepast en dat de Tibetanen ze effectief opvolgen en dat de vernieuwing van de RC's van de "long term staying Tibetans" in de praktijk "gemakkelijk" verloopt (COI Focus "CHINA INDIA" "De Tibetaanse gemeenschap in India"). Ook de New Tibetan Arrivals die met een SEP-pilgrimage of een SEP-education in India zijn binnengekomen, krijgen zowel volgens de SP (Police) van Kangra als de Tibetaanse overheid, na de beëindiging van de studies of de pelgrimstocht, doorgaans ook zonder enig probleem een "Long Term Stay RC". Er zijn bij de Tibetaanse overheid geen gevallen bekend waar een RC-verlenging tegenwoordig nog geweigerd werd. Zo blijkt zelfs dat de Indiase overheid inzake verblijfsdocumenten nauw samenwerkte met de Tibetaanse overheid in ballingschap (CTA) en daarbij herhaaldelijke inspanningen leverde om ook de Tibetanen in afgelegen dorpen te bereiken via lokale kranten en publicaties. Ook al beslist elk land soeverein over zijn migratie en waar verzoekende partij er terecht op wijst dat dit beleid niet in de wet verankerd is, dan werd in India het beleid vastgelegd in officiële en voor heel India geldende en concreet opgevolgde instructies (*Information Pertaining Tibetan Nationals*). Dat dit beleid afhankelijk is van de zittende regering, is een bewering die strijdig is zowel met de informatie toegevoegd aan het administratieve dossier als met verzoeksters eigen verklaringen en de voorbijge realiteit. Immers de Dalai Lama heeft zich met de Tibetaanse overheid en honderdduizenden volgers al sedert midden vorige eeuw gevestigd in India. Verzoekende partij toont evenmin aan waarom er thans na meer dan een halve eeuw veranderingen te verwachten zijn in het Indiase beleid ten opzichte van de Tibetanen. In tegendeel er kan vastgesteld worden dat de RC steeds gemakkelijker wordt uitgereikt en niet langer aan voorwaarden (werk, pelgrimstocht, studies) is gebonden en "dat alle leden van de grote Tibetaanse gemeenschap in en rond Dharamsala inderdaad jaarlijks hun RC gaan laten verlengen op het lokale politiecommissariaat en dat dit routineus en gesmeerd verloopt (...) Niemand verklaarde tijdens de Cedocommissie dat een RC-verlenging tegenwoordig nog geweigerd zou worden". Aldus kan er evenmin gesteld worden dat er geen rechtszekerheid heerst. Bovendien kan "wie nalaat zijn RC tijdig te laten vernieuwen mogelijk officiële waarschuwingen en boetes" krijgen maar ook "De CTA voorziet in ieder geval bijstand voor alle Tibetanen die moeilijkheden zouden ervaren bij hun registratie of "RC renewal". Aanbevelingsbrieven en praktische bijstand (vb. in geval van leeftijd of taalproblemen) zijn gratis. In de gevallen waar ernstigere problemen zich voordoen start de CTA steevast onderhandelingen op een hoger niveau op. Volgens de Kalon van het Department of Security wordt hierbij in 95 % van de gevallen een oplossing bereikt.". Aldus is er geen sprake van een tijdelijk beperkt verblijf, doch van een legaal, continu en onbeperkt verlengbaar verblijf. Ten slotte kreeg verzoekende partij alle nodige administratieve medewerking van de Indiase autoriteiten bij haar aanvraag van haar IC.

2.19. De door verzoekster aangebrachte informatie en beweringen vermogen niet deze vaststelling te wijzigen. Het volstaat immers niet te verwijzen naar de algemene situatie in het land van herkomst en algemene rapporten dienaangaande om aan te tonen dat verzoekster in haar land van gewoonlijk verblijf werkelijk wordt bedreigd en vervolgd, zoals evenmin naar persoonlijke verklaringen van derden of niet-onderbouwde individuele meningen van auteurs. Deze vrees voor vervolging dient *in concreto* te worden aangetoond en verzoekster blijft hier in gebreke (RvS 9 juli 2003, nr.121.481; RvS 18 december 2004, nr. 138.480; RvS 18 december 2009 nr. 5146).

2.20. Waar verzoekende partij nog inroept dat zij mogelijk het voorwerp kan zijn van refoulement, kan vooreerst worden vastgesteld dat zij ook dit niet eerder heeft gemeld. Aldus kan niet blijken dat verzoekende partij in haar omgeving geconfronteerd werd met een dergelijk probleem of dat zij hierdoor verontrust werd. De argumenten van verzoekster inzake de gevaren van refoulement kunnen dan ook niet overtuigen. Uit de "COI Focus" "CHINA/INDIA" "De Tibetaanse gemeenschap in India", blijkt dat de Indische *Supreme Court* het beginsel van non-refoulement zowel als "gebruikelijk internationaal rechtsprincipe" heeft erkend als heeft begrepen onder het grondwettelijke principe "Recht op Leven". Indien India geen partij is bij het Vluchtelingenverdrag, dan stelt de Raad evenwel vast dat het non-refoulementprincipe de hoogste jurisprudentiële en grondwettelijke erkenning geniet. Aldus is de COI foutief waar deze stelt dat Tibetanen *de jure* zouden kunnen gedeporteerd worden naar China. Indien niet uitgesloten is dat een bepaalde persoon geconfronteerd werd met bedreigingen tot uitzetting en afpersingen, dan is een dergelijk drukkings- of afschrikkingsmiddel weliswaar verwerpelijk, doch hieruit kan alsnog niet concreet en gedocumenteerd blijken dat deze of andere bepaalde Tibetanen *de facto* aan de Chinese autoriteiten werden overgedragen. De door verzoekende partij aangebrachte informatie werd gedeeltelijk verwerkt in deze COI en vermag voor het overige niet de vaststelling te wijzigen dat personen zoals verzoekster in India geen gegronde vrees kunnen aantonen om uitgewezen te worden. Wat de verwijzing naar twee zaken voor het EHRM betreft, stelt de Raad vast dat de bijgevoegde

documenten “questions” betreffen aan de in het geding zijnde partijen, zijnde eenvoudige verzoeken om informatie, waarbij de Raad opnieuw naar de in de COI's vervatte informatie verwijst. Verzoekster blijft dan ook bij louter theoretische beweringen, te meer nu ze zelf vrijwillig probeerde terug te keren naar China maar dit door de Chinese autoriteiten niet werd toegelaten.

2.21. Verder blijkt uit de “COI Focus” “CHINA INDIA” “De Tibetaanse gemeenschap in India”, dat *“Tibetanen die met hun IC naar India willen terugreizen moeten hiervoor op voorhand de toelating hebben van de Indiase autoriteiten. Voor deze toelating moeten ze een zogenoemde No Objection to Return to India (NORI) stempel in hun IC laten plaatsen. De IC en de NORI stempel worden doorgaans tegelijk aangevraagd. De IC kost 350 INR en de NORI stempel kost 50 INR. (...) Wie naar India wil terugreizen met zijn IC moet bij de Indische diplomatieke post van zijn verblijf land een re-entry visa bekomen. De diplomatieke posten worden, volgens de bevoegde Indiase autoriteiten, in principe niet geacht om re-entry visa te plaatsen in IC's zonder NORI stempel.”*. Derhalve kan worden vastgesteld dat Tibetanen die in het bezit zijn van hun IC met NORI-stempel op eenvoudige wijze naar India terug kunnen reizen.

Tevens blijkt dat *“Niemand van de Tibetanen met wie Cedoca gesproken heeft noemde problemen bij het aanvragen van terugkeervisa voor de IC's bij de Indiase ambassades. In een e-mail aan Cedoca van februari 2014 verklaarde de Indiase ambassade in Brussel hierover dat alle Tibetanen die beschikken over een yellow book en een NORI-stempel inderdaad gerechtigd zijn om terug te keren naar India. Of de IC-houders India al dan niet verlaten hebben met de yellow book neemt de ambassade bij het faciliteren van hun terugreis naar India niet eens in beschouwing. Voor Tibetanen in het buitenland van wie de IC verloren, gestolen of beschadigd is, staat een richtlijn vermeld op pagina 36 van het IC-boekje. Zij moeten dit onmiddellijk laten weten aan de dichtstbijzijnde (Indiase) diplomatieke missiepost. Aansluitend staat op dezelfde plaats in de IC-boekjes ook vermeld dat een duplicaat uitgereikt kan worden “na uitgebreide onderzoeksdaten”. De CTA heeft op 30 september 2009 een onderhoud gehad met het hoofd van de Indiase paspoortdienst over de mogelijkheden om ook in het buitenland een nieuw IC-boekje te bekomen. Op 3 oktober 2009 heeft de CTA hierover een circulaire verspreid ter attentie van aan “alle IC-houders”. Volgens deze circulaire zouden de Indiase missies in het buitenland voortaan nieuwe IC-boekjes kunnen uitreiken voor IC-houders van wie de IC-pagina's volgestempeld waren of voor IC-houders die hun IC verloren hadden. Wel is het, volgens de circulaire, zo dat enkel IC's die geldig zijn vervangen zouden kunnen worden. Vernieuwing van de IC in het buitenland zou dan weer onmogelijk zijn. Wie zijn IC wilde verlengen diende dus, nog steeds volgens de circulaire, hiervoor tijdig terug te keren naar New Delhi. De Indiase ambassade in Brussel heeft in een e-mail van februari 2014 aan Cedoca verklaard dat Tibetanen van wie de IC verloren is gegaan zich inderdaad tot de ambassade kunnen wenden voor een her-uitreiking (duplicaat) van hun IC-boekje. Alvorens ze een nieuwe IC uitreiken zou de ambassade de Tibetanen wel eerst onderwerpen aan de “normale procedures waaronder een identiteitscontrole”. Een her-uitreiking zou, volgens de e-mail, ook enkel mogelijk zijn “in zoverre de aanvrager niet het staatsburgerschap van een ander land heeft aangenomen”.* Aldus kan worden vastgesteld dat duplicaten van IC's effectief worden uitgereikt, desgevallend voorafgegaan door een onderzoek, en dit ook door de Indiase ambassade in Brussel.

2.22. Verzoekster reisde met haar eigen IC, die ze beweerdelijk gaf aan de reisagent. Deze zorgde voor een visum op een apart document. Daargelaten dat verzoekster geen asiel heeft aangevraagd in Frankrijk, verklaart verzoekster dat zij vanuit India legaal is vertrokken met haar IC. Dat verzoekster haar IC heeft afgegeven aan de smokkelaar, kan niet overtuigen gezien niet wordt toegelicht waarom verzoekster haar eigen authentieke identiteitsdocumenten zou weggeven. Voorts kan evenmin worden ingezien waarom verzoekster 970 000 IR (gehoor p. 19) voor haar reis zou betalen, indien zij middels haar IC op legale wijze heeft gereisd. Verzoekster adstrueert verder op geen enkele wijze haar voorgehouden gedeeltelijk illegale reisweg terwijl zij, aangezien zij met het vliegtuig reisde, op zijn minst in het bezit moet zijn geweest van een vliegtuigticket, instapkaart of bagagelabel waaruit kan blijken met welke vlucht en waar en wanneer zij in Europa is aangekomen. Bovendien heeft verzoekster een visum verkregen zodat zij ook langs deze weg alle nuttige reisgegevens kan neerleggen. Door geen reisbescheiden voor te leggen, maakt verzoekster op vrijwillige wijze iedere controle van haar reisweg onmogelijk. Aldus zijn er wel degelijk gemotiveerde redenen waarom er ernstig kan worden getwijfeld aan de bewering dat verzoekster haar IC vrijwillig aan de smokkelaar zou hebben terug gegeven. Verzoekster faalt aldus zelf in haar medewerkingsplicht zodat zij bezwaarlijk ter vergoelijking naar de samenwerkingsplicht kan verwijzen. Verzoekster beperkt zich dan ook tot het volharden in haar verklaringen, het tegenspreken van de motieven en de conclusies van de bestreden beslissing en het

formuleren van loutere beweringen, maar laat na concrete en geobjectiveerde elementen aan te voeren die de conclusies in de bestreden beslissing kunnen weerleggen.

2.23. Bovendien stelt de Raad vast dat verzoekster geen duplicaat van haar IC heeft aangevraagd (gehoor p. 18), wat haar wel degelijk kan worden aangerekend. Voor zover verzoekster inderdaad niet langer een geldige IC bezit - wat niet is aangetoond - kan evenmin overtuigen dat zij onmogelijk een nieuw document of een duplicaat kan krijgen. Integendeel uit de informatie gevoegd bij het administratief dossier blijkt dat de CTA in India de Tibetanen daadwerkelijk bijstaan bij het verkrijgen van reis- en verblijfsdocumenten en de Indiase autoriteiten jaarlijks 5000 nieuwe IC's uitreiken (*"CHINA INDIA" "De Tibetaanse gemeenschap in India"*). Verzoekster toont niet aan dat eventuele praktische bezwaren van administratieve aard onoverkomelijk zijn, laat staan een vervolging uitmaken. Aldus kan vastgesteld worden dat verzoekster met haar eigen IC dan wel met een duplicaat van haar eigen IC zonder noemenswaardige problemen zou moeten kunnen terugkeren.

2.24. Voorts stelt de Raad vast dat het bekomen van een RC na een buitenlands verblijf op eenvoudige wijze middels een aanbevelingsbrief van de CTA gebeurt: *"Tijdens de Cedocamissie verklaarde de Kalon van Security dat wie naar Dharamsala terugkeert na een lange periode in het buitenland opnieuw een aanbevelingsbrief van de CTA moet neerleggen om zijn RC terug te krijgen van de SP (Police). Hij meldde in dit verband wel geen problemen. Deze verplichting is intussen trouwens ook gepubliceerd op de website van de Bureau of Immigration (GOI) en geldt dus voor héél India."* Aldus kan blijken dat niet vereist is dat men over een geldige RC beschikt om na een lang verblijf in het buitenland opnieuw een RC te verkrijgen. Waar de COI nog melding maakt van de mogelijkheid voor de FRRO's om voor de teruggave van de RC de voorlegging van (een kopie van) het originele paspoort te vragen, stelt de Raad vast dat bij een legale terugkeer niets verzoekster kan verhinderen dit voor te leggen, te meer nu verzoekster niet aannemelijk maakt niet over een (duplicaat) IC te (kunnen) beschikken.

2.25. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, in aanmerking worden genomen.

2.26. In het verzoekschrift vraagt verzoekster geen toekenning van subsidiaire bescherming. Gelet op de hoger uiteengezette beoordeling van haar asielaanvraag zijn er ook geen elementen die erop wijzen dat verzoekster in geval van terugkeer naar India een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.27. De overige argumenten en documenten kunnen de Raad niet in andere zin doen besluiten.

2.28. Verzoekende partij vroeg de vernietiging van de bestreden beslissing. De Raad stelt vast dat, gelet op wat voorafgaat, de commissaris-generaal terecht tot de ongegrondheid van de asielaanvraag heeft besloten. Verzoekende partij maakt geenszins aannemelijk dat verder onderzoek noodzakelijk zou zijn, temeer nu zij niet aantoont dat de gegrondheid van haar asielmotieven onvoldoende werd onderzocht, noch zelf ook maar enigszins elementen aanvoert waaruit kan blijken dat verder onderzoek noodzakelijk is.

2.29. De aangehaalde middelen zijn ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drie februari tweeduizend vijftien door:

mevr. K. DECLERCK,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

K. DECLERCK